

מסורת הש"ס

[illegible]

הנהגות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ממקיף וס' רוצה לומר דהלוקח וכו':
(ב) בא"ד על משנת הללו ומשני כל המתלקט אלמא דמשהו חלול להקדש וס' ריב"א כ"ל:

הגהות דבר"א

(א) גם' ואמאי יחזור רבוי
לשקומם. גיג פי' דהא
נכסה עמה בין שוגג ט'
כת"ש בתוס' ד"ה כמוד
בסע התוספתא:

מוסף דש"י

במזיד. שנתסון לחללו,
קידש. אם קידש צו את
האשה מקודשת (בכורות
ט:). דמעסר ממון הדינ
הוא (קעיל נב:).

מוסף תוספות

א. וכמו שמפרש ר' יהודה שלקחן מתחילה לשם שלמים דאז לא גזרו בדיעבד שמא יגדל וכו'. תוס' הרא"ש. ב. אע"ג דנצטעים פליגי החם קי"ל כר' יוחנן דלית ליה כצנצעים. תוס' הרא"ש.

האיש מקדש פרק שני קידושין

ב.ר.

עין משפט
נר מצוה

קָסַב א ב מ"י פ"ז מהל'
מעשר שני הל' יז:

תום' ר"י חוקן

[illegible]

דאס איז אַקט בשוועג יחודי דמיס אַמקומם. פֿיר צוקונֿף דכּופֿין המוכר
לחמור הדמיס דמקח טעות הוא דלס היה יודע שמעות
מעשר הן לא היה לוקחם דעיראח ליה מילתא הלוכיה לירושלים
והטעות הוא ניחא ליה לאמטויניה ואז"מ קנס הוא למוכר כך
אדרבה ריח הוא לו שיפטר לעלות
לירושלים כי המעות של מעשר שני
אין צידו כיון דאמרין יחורו למקומם
וי"ל דרדלי קנס הוא לו מה שאנו
אומרים יחורו דמיס למקומם דכלא
חזרת המקח יכולים לפטורו מהטעות
המעות לירושלים שיינו מארצים
הלקח חלל קדושת מעות המוכר
שציד המוכר מאחר שהמוכר לפנינו
והיה הלקח מעגל לירושלים והיינו
דפריך ליגנסיה ללקח שאכל כנגדן
צירושיה ויחלל עליהם קדושת מעות
המעשר שציד המוכר:

במזיד תעלה ותאבד במסוק.
וקשה כמאן אחיא הכ
צרייתא אי כרבנן הא אמרי' אין
מחללין אפי' דיעבד ואי כר' מאיר
אפי' לכתחילה מחללין דהכי איתא
לכותפסא דמסכת שביעית (פ"ו)
דקתי אחד שביעית ואחד מעשר
שני מחללין על חיה ועוף ועל

הבהמה בעלת מוס והא דנקט לשל מחללין במלתא דר"מ דמשמע
דיעבד משום רבותא דרבנן נקטס לאשמועינן דלפי' דיעבד אין
למחללין ואומר ר"י דלמאן כרבנן ולכן מחללין הכא על הבהמה
דמרייר בהמה דחייא לשלמי' ויזיל אותה לירושלים ואכלה בהמות
לשלמי' והם מיירי בבעלת מוס ולא חזיא לשלמי' ולכן אין מחללין
דיעבד גזירה שמה יגדל עדרים עדרים והכי נמי איחא בחוספתא
דמשער שמי' הכן ברייתא דקמא במלתא דרבי יהודה אם היתה
בעלת מוס או שהיו פירותיו טמאין בין בשוגג בין במזיד יחזור
לממנו ומזהירא ומההיא דהגזל קמא (ב"ק דף טז:) דקאמר רב
הבהמה וממנו לא הכי שמה אחרי כן' מאיר דלמר מותר ללבוש
זאנים יזאנים להדיא דירושלים: **אבר** במהבין אהוציא סעות
וגב לאו אמתבין להוציא לחולין קאי' שם כן לאו שוגג הוא והאי
מכיון להוציא מעשר לחולין הוא בין שוגג בין מזיד יחזור דמיס
דלמאמר רבנן לאו עבדנא גבז אלא חורא גבז ופריך והאנן קמא
אמר ר' לביטול יזי הכא דלמאמרין יחזור דמיס למקומם אמת
להוציא לחולין אכל מוכר זה יודע שהמעות מחללות על הבהמה
שהלוקח ממכרין לאוכלה בעל חורין קאי' הוקיערס וקשה שוב
ועוד קשה מאי לפני מועד על אצל מכשול איכא הכא הלא אם לא
י' עבד דהלא כגון מושבי כוס יין לזויר ואבר מן החי לבני נח
הבהמה נחפסא בקדושה והמעות נתחללו וכי משום קנס נאמר יחזור
ר' וחלל לוקח קדושת הבהמה על מעותיו דהא ארבי יהודה קיימא
קשה מאי פריך. אמר ר' רבי יהודה אומר קדשה לא הוציא
אמרת שחלוטנו לירושלים קפ"י' אצל במחבין להוציא מעות
ול הבהמה אלא המעות היו בקדושה ועל המוכר להטעמן לירושלים
ול בהמה דמיס דמיס למקומם דחיישין שמה יאכלס המוכר חוק
שפירס לו הלוקח קסבר שאין ללוקח להפקיע קדושת המעות כיון
קדש ומעות לא נתחללו ושקבין להו ביד האשה ואמכרין עלה
ויאכלס בקדושת מעשר ומשי ידוע' כי' אצל הכא המוכר
מאז של לוקח ויאלו לחולין ואם נאמר לו שוליס לא יאמין לנו:

מתקף זה ר' ירמיה והוא בהם שפאה. שאינה ראויה להתחלל עליה מעות ואפילו הכי קאמר יאכל כנגדן ולא אמרין אדם יודע ואם כן בני אשה נמי הוא ליה לתימר דבעי יאכל כנגדן בירושלים ופירש בקומטרס דיאכל כנגדן ר'זה לומר (א) והלוקח יקח מעות משלו ויאמר כ"מ המעות ביד המוכר יהו מחוללינן על מעות אלו ויעלם ויאכלם בירושלים והקדש יהי יתקן בן אברהם וזה מוקמל לו בקמור כשבה המוכר וא"כ יהא הוא יכול לתלסם והרי אין אדם מחלל דבר שאין ברשותו בדלמר בפדק מרובי (ב) דף סט. בשמעתא דלעזין דפרך לר' יוחנן דלמר גזל ולא נתייאסו הבעלים שניהם אינם יכולין להקדיש זה לפי שאינו חזק זה לפי שאינו ברשותו ופרך מהאי דלעזין שהיו אומרים כל הלוקח מזה יהו מחוללינן על מעות הללו (ג) אלתא דמשום חלוץ להקדיש ומשני כל המחלוקת ופירש ריב"א דאין זה אלא קנסא דקנסוהו ללוקח אבל לעולם המעות קדושים ביד המוכר והר"ר מאיר מפרש שאני הכא שהלוקח יכול לתלסם המעשר ביד המוכר ודכות הוא לו למכור וחינן לו ללדס דכפיו דהא וזיבי מעטין שפוחות הוא וזיבי מעטין וזיבי מעטין וזיבי מעטין (דף קי.) דעם ההם המורס משלו על מכירו דרך דעת בעלים או לא מי אמרין וכות הוא לו וחינן ללדס שלא כפיו או דילמא ניחא ליה לאינש למיעבד מניה בממוניה (ו) ועד כאן לא מיבעיא ליה ההם אלא משום (ז) דלמר ניחא ליה לאינש למיעבד מניה בממוניה אבל היבא דלא שייך כי אם וכות כי הלא ענדנין וכותין אבל בהכרח לעבדנין ניחא לתימר הכי שהרי הוגלינש עמם אינש יכולים לשמקן כלום מה שצדס דלא אינש יכולים וזיבי גזל ולא נתייאסו וכותין לעבדנין דלדניה לא מצי ענדנין שפוחית נמי לא מצי עבדי (ח) והשאלה נוחה ששפעתה ביד המוכר לא לחלוץ אם יאכלם הלוקח כנגדו אפי"ש שאין בידו דכיון שהוא וכות למכור עשה עמו שלטון ויחוללנו (י)

בשוגג. שלא ידע שזן מעות מעשר שני יחזרו דמי' למקומם כופין המוכר להחזיר הדמים דמקח טעות הוא שאילו ידע שזן מעות מעשר לא היה לוקחם וטעמיה לא מיתלם להוליכה לירושלים ובמעוה הוא יחזקה ירי' לאמטוניה: **במקום.** בירושלים דכתיב (דברים יב) אל המקום אשר יבחר וגו': **בד"ר.** האמור קאי: **לשם שלמים.** שזן דרך כל זהבית שנקחום בכסף מעשר לוקח שלמים דלפסין לה במזמנה ואכלת שס' ובמעשר כתיב ואכלת שס': **לחולין.** שנקחה לאוכלה חזן במקום: **בין שוגג.** לאו אמטוניה להוליך לחולין קאי דא"כ לאו שוגג הוא והאי מחזקין דקמי אמור קאי והכי נאמר אכל לקחה לשם חולין דמזיד דדימי מחזקין להוסיף מעשר לחולין הוא בין שוגג בין מזיד יחזרו דמים למקומם שוגג משום דמקח טעות הוא ומזיד דקנס' ליה למוכר כדמאר הקאמ' (בבא מציעא גכז א) חורא גנב: **לחולין קידש.** דלאו דכיון דליכא טעות משום קנסא לא אמרי רבנן ליתביטול: **אמר ר' אלעזר.** מתניתין ליכא מתקנסות כלל דלאהי יודעת כ"י ולא מתכוונה להוסיף

לחולין אבל מוכר זה יודע שהמעות מתחללות על הצהמה וחולין הן
 בידו ועבר על לפי עור לא תתן מכשול (ויקרא טו) דיועד שהלוקח
 מתכוין לזכילה בעצרו: ודרי **במה עמאה לירושלמי יודע כו'** דלכא
 ימימרי כי שקיל לא למעות דמעתא לאסוקידיהו לירושלמי שקיל להו
 ותמן יזבל כגזון הלוקח יקח מעות משלו ויזבל כל מקום שהמעות
 ביד מוכר יהו מתחללות על אלו ויעלם ויזבלם בירושלים: **אלא חסני**
חשש חבירה עסקינן דיועד. שאין מעשר שני מתחלל ע"י קדושיה
 ועולה ואוכלתן אבל סתם מוכר לא ידע שאין מעשר מתחלל על צהמה
 עמאה: **כי סתם**. כדאמרתן גבי לוקח צהמה טהורה מיד (טו):

לכתחילה אי נמי כדנן ואפילו לכתחילה ומשום תקנתא מעשה נבל
 מעשה שני 'חלוין' פי' בקוטרם שלקחה לאכולה חוץ לירושלים בין
 מחוץ דקמתי אמוד קאי וה"ק אבל לקחה לשם חולין דמזיד דיד
 נתקומם דקמתי דמקח טעות הוא ומזיד דקנסין ליה לאמור
 ר' יהודה אומר במזיד קודם פירוש ח"ו דעשות לאכל משום קנסא
 ר' אלעזר מחני' ליכא למיקנסיה כלל דלשא יודעת כ' ולא נחכונו
 וחולין הן בידו ועובר על לפני עור לא תתן מכשול שרי יודע
 דהא דלעו ברשעי עסקין שפי' שהיוק מחסין לאכלה חוץ לירושל
 ידק ממנו יקח מלשם אחר ולא לפי עור ודק דקא' דקא' פירשו
 בדאמרין פ"ק דמכתב ע"ו (דף ק) ועוד קשה דמשמע דמזיד פירשו
 דמים לתקומם והמזכר יאכל הבהמה חוץ לירושלים וליכא למימר שי
 דמזר לקוח כנסק מעשר אינו (פסדס) דלא אלים לתתס פדיונו וש
 כלל דהכל ודקא אחר בפירושו של ח"ו יוליכנה לירושלים אלא הכל הא
 מעשר שני לחולין ולזמור שהמנה ע"ה מחול קדושה האתא
 והיינו מחסין להוציא מעשה מעשר שני לחולין שהקדושה לא מחול
 לירושלים שהוא סצור המזכר דפקע מייביו קדושה מעשר שני ואפי
 שמכר לו דבר הראוי להתחלל והשחט פריך שפי' אחר חתן במזיד
 שפעל לירושלים הכא נמי למה המזכר בטל עליו המזכר לירושלים
 שחט יודע לפי שמוכר לו דבר הראוי להתחלל עליו המזכר שלא הוסי

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones